

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 15 januari 1997^{*}

I mål T-77/95,

Syndicat français de l'express international, fackförbund bildat enligt fransk rätt,
Roissy-en-France (Frankrike),

DHL international, bolag bildat enligt fransk rätt, Roissy-en-France,

Service CRIE, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris, och

May Courier, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris,

företrädna av advokaten **Éric Morgan de Rivery**, Paris, och advokaten **Jacques Derenne**, Bryssel och Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån **Alex Schmitt**, 62, avenue Guillaume,

sökande,

^{*} Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, ursprungligen företrädd av Francisco Enrique González Díaz, vid rättstjänsten, och Jean-Francis Pasquier, nationell tjänsteman avdelad till kommissionen, sedermera av Richard Lyal, vid rättstjänsten, och Jean-Francis Pasquier, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut SG (94) D/19144 av den 30 december 1994 om avslag på det klagomål som hade inlämnats av Syndicat français de l'express international den 21 december 1990,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C.P. Briët och A. Potocki,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 14 november 1996,

följande

Dom

Bakgrund

- 1 Syndicat français de l'express international (nedan kallat SFEI), som de tre övriga sökandena är medlemmar av, inlämnade den 21 december 1990 ett klagomål till kommissionen för att denna skulle fastställa att den franska staten hade överträtt artikel 92 och följande artiklar i EEG-fördraget (sedermera EG-fördraget, nedan kallat fördraget).
- 2 Ett informellt möte hölls i Bryssel den 18 mars 1991 mellan klagandens och kommissionens företrädare. Senast denna dag behandlades frågan om den franska postens (nedan kallad posten) eventuella överträdelse av artikel 86 i egenskap av ett företag och den franska statens överträdelse av artikel 90 och artiklarna 3 g, 5 och 86 i fördraget.
- 3 Meningsutbytena, såsom de har beskrivits av sökandena utan att kommissionen har ifrågasatt dem, kan sammanfattas på följande sätt.
- 4 Sökandena kritiserade på grundval av artikel 86 den logistiska och kommersiella hjälp som posten påstods ha tillhandahållit sitt dotterbolag, Société française de messageries internationales (sedan år 1992 GDEW France) (nedan kallat SFMI), som är verksamt inom sektorn för internationell expresspost.
- 5 Beträffande den logistiska hjälpen ifrågasatte sökandena det förhållandet att posten hade ställt sina infrastrukturer till förfogande i fråga om uppsamling, sortering, transport, distribution och utdelning till kunderna av post, privilegierad tullbehandling som i vanliga fall är reserverad för posten och beviljande av privilegie-

rande ekonomiska villkor. Beträffande den kommersiella hjälpen påtalade sökandena dels den partiella överföringen av rörelsen, såsom kundkrets och tillskott av potentiella kunder, dels de marknadsförings- och reklamkampanjer som posten hade genomfört för SFMI.

- 6 Postens missbruk bestod i att den tillät sitt dotterbolag SFMI att dra fördel av sin infrastruktur på förmånligare villkor än normalt för att utvidga sin dominerande ställning på marknaden för grundläggande posttjänster till den anknyttande marknaden för internationell expresspost. Detta missbruk kom till uttryck genom de korsvisa subventionerna till förmån för SFMI.
- 7 Beträffande å ena sidan artikel 90 och å andra sidan artiklarna 3 g och 86 i fördraget hävdade sökandena att postens rättsstridiga handlande i fråga om hjälp till sitt dotterbolag berodde på ett antal anvisningar och riktlinjer som den franska staten hade utfärdat.
- 8 Kommissionen sände den 10 mars 1992 en skrivelse till klagandens rådgivare varigenom den avslög det klagomål som var grundat på artikel 86 i fördraget.
- 9 SFEI, DHL International, Service Crie och May Courier väckte den 16 maj 1992 talan om ogiltigförklaring av detta beslut. Talan avvisades av förstainstansrätten (beslut av den 30 november 1992 i mål T-36/92, SFEI m. fl. mot kommissionen, Rec. 1992 s. II-2479). Efter överklagande upphävde domstolen detta beslut och återförvisade målet till förstainstansrätten (dom av den 16 juni 1994 i mål C-39/93 P, SFEI m. fl. mot kommissionen, Rec. 1994 s. I-2681).

- 10 Genom skrivelse av den 4 augusti 1994 drog kommissionen tillbaka det beslut som var föremål för förfarandet i mål T-36/92. Förstainstansrätten beslutade följaktligen att anledning saknades att döma i målet (beslut av den 3 oktober 1994, SFEI m. fl. mot kommissionen, T-36/92, inte publicerad i rättsfallssamlingen).
- 11 SFEI anmodade den 29 augusti 1994, i enlighet med artikel 175 i fördraget, kommissionen att vidta åtgärder.
- 12 Den 28 oktober 1994 sände kommissionen en skrivelse till SFEI i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63 av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT nr 127, 1963, s. 2268, nedan kallad förordning nr 99/63) och meddelade sökanden att den avsåg att avslå klagomålet.
- 13 SFEI inlämnade genom en skrivelse av den 28 november 1994 sina synpunkter till kommissionen och uppmanade den att fatta ett slutgiltigt beslut.
- 14 Kommissionen fattade den 30 december 1994 det beslut som utgör föremål för förevarande talan (nedan kallat beslutet). SFEI fick del av beslutet den 4 januari 1995.
- 15 Beslutet har formen av en skrivelse, har undertecknats av Van Miert, som är medlem av kommissionen, och har följande lydelse (paragrafnumreringen återges inte):

”Kommissionen hänvisar till Ert klagomål som inlämnades den 21 december 1990 och som bifogades en kopia av det separata klagomål som hade inlämnats till Conseil français de la concurrence den 20 december 1990. De två klagomålen rörde den franska postförvaltningens internationella exprestjänster.

Kommissionen tillsände Er den 28 oktober 1994 på grundval av artikel 6 i förordning nr 99/63 en skrivelse där det angavs att de uppgifter som hade erhållits under ärendets utredning inte hade gjort det möjligt för kommissionen att bifalla Ert klagomål i fråga om de aspekter som avsåg artikel 86 i fördraget och där Ni uppmanades att inkomma med synpunkter i detta avseende.

I Era anmärkningar av den 28 november i år stod Ni fast vid Er ståndpunkt i fråga om den franska postens och SFMI: s missbruk av dominerande ställning.

Kommissionen upplyser Er därför, mot bakgrund av dessa anmärkningar, om sitt slutgiltiga beslut avseende Ert klagomål av den 21 december 1990 vad gäller inledande av ett förfarande avseende artikel 86.

Kommissionen anser, av de skäl som närmare framgår av dess skrivelse av den 28 oktober i år, att det i det föreliggande fallet inte finns tillräckliga bevis att de påstådda överträdelserna fortsatt för att Er ansökan skulle kunna bifallas. I detta avseende tillför Era anmärkningar av den 28 november i år inte någon ny omständighet som skulle göra det möjligt för kommissionen att ändra denna slutsats som stöds av de argument som har utvecklats ovan.

För det första behandlas bland annat de huvudsakliga problem som uppkommit inom ramen för SFEI: s klagomål i grönboken om posttjänster på den inre marknaden samt i riktlinjerna för utveckling av posttjänster inom gemenskapen (KOM (93)247 slutgiltig av den 2 juni 1993). Även om dessa dokument endast innehåller förslag de lege ferenda, skall de särskilt tas i beaktande för att bedöma om kommissionen använder sina begränsade resurser på ett lämpligt sätt och, i synnerhet,

om kommissionen används till att utveckla regler för den framtida marknaden för posttjänster snarare än till att på eget initiativ undersöka påstådda överträdelser som den har fått kännedom om.

För det andra ledde en undersökning som genomförts med stöd av förordning nr 4064/89 vid det joint venture-företag (GD Net) som bildats av TNT, posten och fyra andra postförvaltningar till att kommissionen publicerade sitt beslut av den 2 december 1991 i ärende nr IV/M.102. Genom sitt beslut av den 2 december 1991 beslutade kommissionen att inte hindra den anmälda koncentrationen och förklarade att den var förenlig med den gemensamma marknaden. Kommissionen gjorde särskilt gällande att i fråga om joint venture-företaget 'medför eller förstärker inte det föreslagna avtalet någon dominerande ställning som på ett betydande sätt skulle kunna förhindra konkurrensen på den gemensamma marknaden eller på en stor del därav'.

Vissa av de centrala punkterna i beslutet avsåg den inverkan som före detta SFMI:s verksamhet skulle kunna ha på konkurrensen: SFMI:s exklusiva tillgång till postens anläggningar hade begränsats inom SFMI:s verksamhetssektor och skulle upphöra två år efter fusionen, varigenom SFMI således inte skulle omfattas av postens underleverantörsverksamhet. Alla möjligheter till tillträde till postens nätverk som denna rättsenligt hade beviljat SFMI skulle på ett liknande sätt erbjudas till alla expressoperatörer med vilka posten undertecknat ett avtal.

Detta slutresultat överensstämmer helt med de lösningar för framtiden som Ni inkom med den 21 december 1990. Ni krävde att SFMI skulle förpliktas att betala samma pris för PTT:s tjänster som om det köpte dem från ett privat bolag, om SFMI skulle välja att fortsätta använda dessa tjänster, att 'allt stöd och all diskriminering skulle upphöra' och att 'SFMI skulle anpassa sina priser till det faktiska värdet av de tjänster som posten erbjuder'.

Det är således uppenbart att de problem avseende nuvarande och framtida konkurrens på området för internationella expresstjänster som Ni har anfört har lösts på ett lämpligt sätt genom de åtgärder som kommissionen har vidtagit från och med nu.

Om Ni anser att de villkor som ställts upp för posten i ärendet IV/M.102 inte har uppfyllts, i synnerhet på området för transport och reklam, ankommer det alltså på Er att — i mån av möjlighet — lägga fram bevis och eventuellt väcka talan på grundval av artikel 3.2 i förordning nr 17/62. Meningar i vilka anges att 'de tariffer som SFMI för tillfället tillämpar (utan eventuell rabatt) är väsentligt lägre än de tariffer som tillämpas av medlemmarna i SFEI' (sidan 3 i Er skrivelse av den 28 november) eller att 'Chronopost använder postens lastbilar för sin reklam' (protokoll avseende den redogörelse som bifogats Er skrivelse) måste stödas av faktiska omständigheter som berättigar att kommissionen genomför en undersökning.

De åtgärder som kommissionen vidtar med avseende på artikel 86 i fördraget har till syfte att upprätthålla en fungerande konkurrens på den inre marknaden. I fråga om gemenskapsmarknaden för internationella expresstjänster skulle det, med hänsyn till den omfattande utveckling som närmare beskrivits ovan, ha varit nödvändigt att lämna nya uppgifter beträffande eventuella överträdelse av artikel 86 för att göra det möjligt för kommissionen att motivera sin avsikt att genomföra en undersökning av nämnda verksamheter.

Kommissionen anser dessutom att den inte är skyldig att undersöka eventuella överträdelse av konkurrensregler som har ägt rum tidigare, om det enda syftet med eller resultatet av en sådan undersökning är att tjäna parternas enskilda intressen. Kommissionen anser inte att det föreligger något intresse för en sådan undersökning med stöd av artikel 86 i fördraget.

Av ovan angivna skäl avslås Ert klagomål.”

Förfarandet

- 16 Sökandena har väckt förevarande talan genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 mars 1995.
- 17 Förstainstansrätten beslutade vid sammanträde i plenum den 2 oktober 1996, i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 14 och 51 i förstainstansrättens rättegångsregler, att hänskjuta målet, som ursprungligen hade tilldelats tredje avdelningen i utökad sammansättning, till den tredje avdelningen.
- 18 Förstainstansrätten (tredje avdelningen) beslutade på grundval av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet utan föregående åtgärder för bevisupptagning. Den har emellertid som en processledningsåtgärd uppmanat parterna att besvara vissa skriftliga frågor, vilket respektive part har gjort genom skrivelser av den 30 oktober 1996.
- 19 Parternas muntliga anföranden och svar på muntliga frågor har hörts vid sammanträdet den 14 november 1996.

Parternas yrkanden

- 20 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut SG (94) D/19144 av den 30 december 1994, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Sökandena har i sin replik även begärt att förstainstansrätten skall

— besluta, i förekommande fall, att alla handlingar skall företes varav det framgår, a) bevis för att de utfästelser som har gjorts i ärendet GD Net har uppfyllts och att de korsvisa subventionerna har avskaffats och b) bevis för att kommissionen uppsåtligt (i synnerhet för att gynna en allmän politisk uppgörelse av frågan om liberalisering av postsektorn) vägrat dra slutsatserna av de överträdelse av konkurrensreglerna som sökandena har påtalat och som kommissionen har fastställt.

21 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Den första grunden: överträdelse av artikel 86 i fördraget

Parternas argument

22 Enligt sökandena framgår det tydligt av förfarandets förlopp i detta ärende, särskilt av mötet den 18 mars 1991, kommissionens ovan nämnda skrivelser av den 10 mars 1992, den 4 augusti 1994, den 28 oktober 1994 och den 30 december 1994, av en undersökning av kommissionens inlagor i samband med mål T-36/92 och av domstolens ovan nämnda dom av den 16 juni 1994, att kommissionen har undersökt de faktiska omständigheter som påtalats av sökandena i deras klagomål avseende artikel 86 i fördraget och inte enbart — såsom den nu har hävdats — har granskat om det förelåg ett gemenskapsintresse för en undersökning. Kommissionen har således, genom att uppenbarligen tillämpa artikel 86 i fördraget, åsidosatt denna bestämmelse på två punkter.

- 23 I den första delen av denna grund har sökandena hävdad att kommissionen, genom att basera sitt beslut att avslå klagomålet på slutsatser som följer av ett beslut avseende tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (nedan kallad förordning nr 4064/89) (kommissionens beslut 91/C 322/14 av den 2 december 1991 i ärende nr IV/M.102, TNT mot Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post and Sweden Post, EGT nr C 322, 1991, s. 19, nedan kallat GD Net-beslutet), har åsidosatt bestämmelserna i artikel 86 av följande tre skäl.
- 24 Kommissionen skulle för det första ha begått ett rättsligt fel, eftersom dess metod och kriterier för bedömning av de faktiska omständigheter som den haft att undersöka varierar beroende på om den rättsregel som tillämpats har varit artikel 86 eller förordning nr 4064/89.
- 25 Kommissionen skulle för det andra inte ha kunnat hänvisa till GD Net-beslutet, eftersom parterna och de faktiska omständigheterna skiljer sig från dem som avsågs i klagomålet.
- 26 Kommissionen skulle för det tredje ha begått ett rättsligt fel genom att inte följa de principer som den själv fastställt för bedömning av rättsenligheten av korsvisa subventioner, såsom de principer som påtalats i klagomålet avseende artikel 86 i fördraget, och genom att grunda sig på olämpliga rättsliga bedömningar.
- 27 Sökandena har i den andra delen av denna grund hävdad att kommissionen — trots att den har medgett förekomsten av olika situationer som är oförenliga med artikel 86 i fördraget — i ett huvudsakligen politiskt syfte har beslutat att inte vidta åtgärder mot dem genom att således bevilja undantag från den överträdelse som det begärts att den skall fastställa.
- 28 Kommissionen har yrkat att denna grund skall ogillas genom att i huvudsak göra gällande att den inte har tillämpat artikel 86 i fördraget utan har begränsat sig till att avslå klagomålet, eftersom prövningen av det inte skulle ha varit av tillräckligt gemenskapsintresse.

Förstainstansrättens bedömning

- 29 Enligt en fast rättspraxis ger artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204, nedan kallad förordning nr 17) inte den som framställt en ansökan med stöd av denna artikel någon rätt att erhålla ett beslut från kommissionen i den mening som avses i artikel 189 i fördraget vad gäller förekomsten av en överträdelse av artikel 85 och/eller 86 i fördraget (se bland annat förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-114/92, BEMIM mot kommissionen, REG 1995 s. II-147, punkt 62). Kommissionen har dessutom rätt att avslå ett klagomål när den konstaterar att ärendet inte är av tillräckligt gemenskapsintresse för att berättiga att ärendet undersöks (se den ovan nämnda domen i målet BEMIM mot kommissionen, punkt 80).
- 30 I det föreliggande fallet går den första av sökandenas grunder ut på en tolkning av beslutet vilken kommissionen har ifrågasatt. Kommissionen har nämligen hävdat att avslaget på klagomålet endast grundas på ärendets bristande gemenskapsintresse. Det finns följaktligen skäl att bestämma det motiv som utgör grunden för avslaget på klagomålet.
- 31 Förstainstansrätten anför i detta avseende såsom sökandena har anfört att den enda — för övrigt underförstådda, eftersom det endast är fråga om ekonomisk fördel — hänvisningen till gemenskapsintresse återfinns i den näst sista punkten i beslutet, vilken avser tidigare överträdelser.
- 32 Förstainstansrätten anser emellertid att bristen på gemenskapsintresse av att genomföra en undersökning av klagomålet ligger bakom hela beslutet. Den sista punkten kan nämligen inte skiljas åt från resten av texten. I beslutet erinras således inledningsvis om att sektorn för posttjänster utgör föremål för en helhetsanalys inom ramen för grönboken om posttjänster (KOM (91)476 slutgiltig av den 11 juni 1992) (nedan kallad grönboken) och riktlinjerna för utveckling av posttjänster inom gemenskapen (KOM (93)247 slutgiltig av den 2 juni 1993) (nedan kallade riktlinjerna) som båda skall tas i beaktande för att bedöma om kommissionen har använt sina begränsade resurser på ett lämpligt sätt. Vidare framgår det av beslutet

att de angivna överträdelserna av artikel 86 i fördraget just i fråga om internationell expresspost har undersökts och avgjorts av kommissionen i samband med GD Net-beslutet som således har gjort det möjligt för kommissionen att uppfylla sin roll i fråga om bibehållande av konkurrensen. I beslutet betonas för övrigt att klagandena inte har bevisat att överträdelserna har fortsatt och att kommissionen inte har att behandla överträdelser som endast har samband med parternas enskilda intressen. Kommissionen har dragit slutsatsen att den saknar intresse av att ingripa. Hela beslutet har således tillkommit för att finna en möjlighet att ingripa på ett område där kommissionen redan har utövat sin behörighet. Kommissionen anser att problemen, i avsaknad av motbevisning från klagandena, har lösts på ett lämpligt sätt i dagens läge och med tanke på framtiden.

- 33 Förstainstansrätten anser vidare att de omständigheter som anförs i beslutet skulle sakna mening, om de skulle beaktas som en rättslig bedömning enligt artikel 86 i fördraget, eftersom det inte finns någon definition av den relevanta marknaden, vare sig i geografiskt eller materiellt hänseende, av postens ställning på denna marknad eller definition av förfarandena med avseende på artikel 86 i fördraget.
- 34 Förstainstansrätten sluter sig till att avslaget på klagomålet enbart grundas på att ärendet i det föreliggande fallet inte var av tillräckligt gemenskapsintresse.
- 35 Denna slutsats motsägs inte av kommissionens ovan nämnda skrivelser och domstolens ovan nämnda dom av den 16 juni 1994 i mål SFEI m. fl. mot kommissionen. Även om det antas att kommissionen har gjort en föregående undersökning av de faktiska omständigheter som har påtalats med stöd av artikel 86 i fördraget, kan detta nämligen inte utesluta att beslutet enbart grundas på avsaknaden av tillräckligt gemenskapsintresse (den ovan nämnda domen i målet BEMIM mot kommissionen, punkt 81).

- 36 Eftersom kommissionen har gjort gällande att ärendet inte var av tillräckligt gemenskapsintresse och således inte har definierat de förfaranden som har angetts enligt artikel 86 i fördraget, innebär detta att grunden avseende en överträdelse av denna bestämmelse i sin helhet inte kan läggas till grund för en dom.
- 37 Förstainstansrätten anser med beaktande av denna slutsats att det är lämpligt att ändra den ordning de grunder som sökandena har gjort gällande skall prövas i för att först pröva grunden avseende ett åsidosättande att rättsregler avseende bedömning av gemenskapsintresse, vilken endast framfördes som ett andrahandsyrkande.

Den andra grunden: åsidosättande av rättsregler avseende bedömning av gemenskapsintresse

Parternas argument

- 38 Sökandena har för det första hävdad att det följer av rättspraxis att strikta villkor gäller för möjligheten att avslå ett klagomål på grund av bristande gemenskapsintresse (förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, Rec. 1992 s. II-2223, punkt 86), nämligen inverkan av den påstådda överträdelsen på den gemensamma marknadens funktion, sannolikheten av möjligheten att bevisa dess förekomst och omfattningen av den undersökning som skulle vara nödvändig för att på bästa möjliga sätt uppfylla skyldigheten att övervaka efterlevnaden av artiklarna 85 och 86 i fördraget. Kommissionen har emellertid enligt sökandena inte beaktat dessa krav. För övrigt anser de att inget av dem har uppfyllts i det föreliggande fallet.
- 39 Sökandena anser för det andra att sådana handlingar som grönboken och riktlinjerna inte skall tas i beaktande vid bedömningen av gemenskapsintresse, eftersom de hittills inte har lett till några konkreta bestämmelser. Dessutom kan påståendet om bästa möjliga användning av kommissionens begränsade resurser inte godtas, eftersom förberedningen av författningstexter och handläggningen av klagomål i konkurrensfrågor ankommer på två åtskilda generaldirektorat.

- 40 På samma sätt skulle det innebära ett rättsligt fel att åberopa GD Net-beslutet och de till detta bifogade åtagandena för bedömning av gemenskapsintresset, dels eftersom detta beslut har antagits på grundval av förordning nr 4064/89, dels eftersom begreppet dominerande ställning utgör ett objektiva begrepp vars tillämpning är oberoende av företagens åtaganden. GD Net-beslutet är i varje fall inte relevant i det föreliggande fallet. Åtagandena avser nämligen endast en hypotetisk situation där en ansökan om tillgång till nätet tillställs postförvaltningarna. Detta innebär att posten i avsaknad av en sådan ansökan fortsättningsvis kan fortsätta att gynna sitt dotterbolag. Åtagandena avser dessutom inte alla påstådda överträdelser och berör inte samma parter som avses i klagomålet. Kommissionen har oriktigt ansett att den bevisning som sökandena hade företett för att visa att överträdelserna fortsatte på områden för reklam och transport inte var tillräcklig. Kommissionen har avslutningsvis inte förklarat hur den har kunnat vara säker att dessa förfaranden inte längre tillämpades, då den inte har kontrollerat om åtagandena har följts.
- 41 Sökandena har slutit sig till att kommissionen har grundat sitt argument avseende bristande gemenskapsintresse endast på den omständigheten att den inte har varit skyldig att undersöka tidigare överträdelser, om det enda syftet med eller resultatet av en sådan undersökning är att tjäna klagandenas enskilda intressen (den näst sista punkten i beslutet).
- 42 En sådan förklaring kan emellertid inte godtas. Det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har i enlighet med artikel 3 i förordning nr 17 tillåter den inte att handla i strid med de syften som framgår av artiklarna 3 g, 89.1 och 155 i fördraget. Att dessutom — i den mån som artikel 86 per definition medför en sanktionering av tidigare, det vill säga genomförda förfaranden, oberoende av om dessa har upphört eller ej — begränsa sig till att konstatera att en överträdelse av artikel 86 i fördraget har upphört för att godta ett klagomål skulle leda till att denna artikel inte skulle ges någon direkt effekt. Sökandena har i detta avseende hänvisat till rättspraxis rörande artikel 169 i fördraget enligt vilken det, även om verkningarna av en överträdelse har upphört, fortfarande är viktigt att fastställa om en överträdelse har inträffat eller ej. Slutligen kan det förhållandet att kommissionen kan inleda ett förfarande vid ett företags överträdelse av sina åtaganden inte motivera avslag på ett klagomål som grundas på artikel 86 i fördraget.

- 43 Sökandena har för det tredje hävdats att den enda lösning som är möjlig för att effektivt tillförsäkra skyddet av gemenskapsintresset skulle ha bestått i att fatta ett beslut om att sanktionera de förfaranden som avses i klagomålet.
- 44 För det första kan nämligen arbetet med att utarbeta regler, vilka dessutom fortfarande inte föreligger, inte leda till sådana resultat som följer av ett förfarande som förs på grundval av förordning nr 17, nämligen till att överträdelsena av artikel 86 upphör (förstainstansrättens dom av den 18 maj 1994 i mål T-37/92, BEUC och NCC mot kommissionen, Rec. 1994 s. II-285, punkt 50-61). En nationell domstol som har att handlägga detta ärende skulle dessutom konfronteras med gemenskapsrättsliga principer vilka ännu inte varit föremål för särskild tillämpning. Ett tillämpningsbeslut skulle således ha utgjort en viktig rättsutveckling på området vilken skulle vara fullständigt förenlig med gemenskapsintresset.
- 45 Kommissionen har yrkat att denna grund skall ogillas och har beträffande detta gjort gällande att den har använt sitt utrymme för skönsmässig bedömning av gemenskapsintresse på ett riktigt sätt.

Förstainstansrättens bedömning

- 46 Även om det till att börja med är riktigt att förstainstansrätten har angett de omständigheter som kommissionen i synnerhet skall ta hänsyn till vid bedömningen av gemenskapsintresset, har kommissionen emellertid rätt att vid denna bedömning ta hänsyn till andra relevanta omständigheter. Bedömningen av gemenskapsintresse är nämligen nödvändigtvis beroende av en prövning av omständigheterna i varje enskilt fall, vilken görs under förstainstansrättens överinseende (den ovan nämnda domen i målet Automec mot kommissionen, punkt 86).
- 47 Med beaktande av förstainstansrättens analys avseende den första grunden skall prövningen av bedömningen av gemenskapsintresse i det föreliggande fallet omfatta hela beslutet. I motsats till sökandenas påståenden begränsas denna bedömning nämligen inte till den näst sista punkten i beslutet.

- 48 Såsom nämnts utgörs kommissionens bedömning av beslutet av två delar.
- 49 I den första delen har kommissionen hänvisat till grönboken och riktlinjerna. Av beslutet framgår att denna hänvisning syftade till att närmare ange det generella sammanhang som förevarande ärende ingick i samtidigt som den innehöll en påminnelse om kommissionens försök att införa regler för i synnerhet den verksamhet som var i fråga i detta fall. Denna del av kommissionens resonemang har i denna utsträckning en tilläggskaraktär, även om den formellt förefaller att vara av huvudsaklig betydelse. Det skall påpekas att kommissionen inte på något sätt har hävdats att grönboken och riktlinjerna, som kommissionen har betonat är förslag de lege ferenda, skulle medföra att de förfaranden som avses i klagomålet skulle ha upphört.
- 50 Eftersom kommissionen dessutom för övrigt slöt sig till att de påtalade förfarandena hade upphört, var det berättigat att anse att arbetet med att för framtiden utarbeta regler utgjorde en bättre användning av dess begränsade resurser än undersökning av ett klagomål rörande slutbehandlade tidigare förfaranden, även om sådant arbete, såsom sökandena har anfört, väsentligen ankommer på två åtskilda generaldirektorat.
- 51 Förstainstansrätten drar slutsatsen att sökandena inte med framgång kan kritisera kommissionen för dess hänvisning till dessa två handlingar, med beaktande av syftet med detta.
- 52 Kommissionen anförde i den andra delen av beslutet att de förfaranden som påtalades i klagomålet hade upphört på grund av GD Net-beslutet och att klagandena inte hade bevisat motsatsen. Kommissionen drog av detta slutsatsen att en undersökning av klagomålet, som avsåg tidigare förfaranden, endast skulle ha haft till syfte eller resultat att tjäna klagandenas enskilda intressen.

- 53 Det skall först undersökas om kommissionen i princip har rätt att avslå ett klagomål avseende missbruk av dominerande ställning på grund av att gemenskapsintresse inte föreligger, eftersom de förfaranden som har påtalats i detta klagomål senare har upphört, så att en undersökning endast skulle få till syfte eller resultat att tjäna klagandenas enskilda intressen.
- 54 Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att omfattningen av kommissionens skyldigheter på området för konkurrensrätt skall bedömas mot bakgrund av artikel 89.1 i fördraget som utgör ett särskilt uttryck för den allmänna övervakande uppgift på detta område som kommissionen har genom artikel 155 i fördraget (förstainstansrättens dom av den 14 juli 1994 i mål T-77/92, Parker Pen mot kommissionen, Rec. 1994 s. II-549, punkt 63).
- 55 Såsom det ovan har erinrats om (se punkt 29), medför artikel 3 i förordning nr 17 dessutom inte någon rätt för den som inlämnat en ansökan med stöd av denna artikel att erhålla ett beslut i den mening som avses i artikel 189 i fördraget, vad gäller om det föreligger en överträdelse av artikel 85 och/eller artikel 86 i fördraget eller ej. Kommissionen har således rätt att på olika sätt prioritera undersökningen av de klagomål som har inlämnats till den och det är rättsenligt att kommissionen som ett kriterium för prioritet hänvisar till det gemenskapsintresse som ett ärende får. Kommissionen kan avslå ett klagomål på grund av bristande gemenskapsintresse av att fortsätta en undersökning av ärendet.
- 56 Avslutningsvis skall påpekas att domstolen har ansett att artikel 86 i fördraget utgör ett uttryck för det generella syftet med gemenskapens agerande enligt artikel 3 g i fördraget, nämligen inrättandet av ett system som säkerställer att konkurrensen inte snedvrids på den gemensamma marknaden (domstolens dom av den 13 februari 1979 i mål 85/76, Hoffmann-La Roche mot kommissionen, Rec. 1979 s. 461, 520).
- 57 Förstainstansrätten anser, med hänsyn till detta generella syfte och kommissionens uppgift, att kommissionen, förutsatt att den motiverar sitt beslut, på goda grunder kan besluta att det inte är lämpligt att behandla ett klagomål där förfaranden påta-

las som senare har upphört. Detta gäller i än högre grad då anledningen till att de upphört, som i det föreliggande fallet, är kommissionens handlande. Förstainstansrätten anför i detta avseende att det saknar betydelse att få veta på vilken rättslig grund ett beslut antas som medför ett slut på de påtalade förfarandena, eftersom endast resultatet av detta beslut skall beaktas.

- 58 I ett sådant fall skulle handläggningen av ett ärende och fastställandet av tidigare överträdelse inte längre vara avsedda att säkerställa att konkurrensen på den gemensamma marknaden inte skulle snedvridas och skulle således inte motsvara den funktion som tilldelats kommissionen genom fördraget. Det väsentliga syftet med ett sådant förfarande skulle vara att underlätta det för klagandena att påvisa en överträdelse vid de nationella domstolarna för att erhålla skadestånd jämte ränta.
- 59 Kommissionen hade följaktligen rätt att i det föreliggande fallet anse att ett slutförande av förfarandet endast för att utreda tidigare faktiska omständigheter med avseende på artikel 86 i fördraget inte skulle utgöra en lämplig användning av dess begränsade resurser, eftersom den redan hade avslutat de påtalade förfarandena genom ett annat beslut och således utövat sin roll som övervakare av en riktig tillämpning av fördraget, särskilt när den för övrigt strävar efter att införa regler inom det berörda verksamhetsområdet. Att kommissionens analys var riktig bekräftas ytterligare av att dess slutgiltiga beslut att avstå från att fortsätta behandla ett klagomål avseende en överträdelse av artikel 86 i fördraget innebär att de nationella domstolar till vilka sökandena senare vänder sig är behöriga att ta ställning till den påstådda överträdelsen.
- 60 Denna slutsats kan inte ändras med beaktande av domstolens rättspraxis i fråga om tillämpningen av artikel 169 i fördraget som enligt sökandena kan anses omfatta denna situation. Även om det är riktigt att domstolen har ansett att även när fördragsbrottet har avhjälpits efter den frist som fastställts med stöd av artikel 169 andra stycket i fördraget, är det av fortsatt intresse att fullfölja talan för att fastställa grunden för det ansvar som kan åligga en medlemsstat på grund av dess fördragsbrott (se bland annat domstolens dom av den 2 december 1992 i mål C-280/89, kommissionen mot Irland, Rec. 1992 s. I-6185). Det är emellertid så att kommissionen inte är skyldig att fullfölja en sådan talan.

- 61 Det skall vidare kontrolleras om kommissionen på goda grunder har kunnat sluta sig till att de förfaranden som påtalades i klagomålet i detta fall hade upphört på grund av GD Net-beslutet.
- 62 Det är inledningsvis nödvändigt att erinra om att kommissionen i GD Net-beslutet först konstaterade att de anmälda avtalen innehöll en klausul enligt vilken en tjänst som utfördes av en underleverantör — det gemensamma dotterbolaget — för en postförvaltnings räkning skulle vara vederlagspliktig på normala handelsvillkor. Såsom utomstående konkurrenter gjorde gällande, anförde kommissionen således att postförvaltningarna vid den tidpunkt då kommissionen fattade sitt beslut inte hade inrättat några mekanismer som skulle ha gjort det möjligt att noggrant beräkna kostnaden för var och en av de utförda tjänsterna. Kommissionen ansåg därför att snedvridning av konkurrensen inte kunde uteslutas. Den ansåg emellertid att det inte var ekonomiskt motiverat för postförvaltningarna att gynna dotterbolaget genom korsvisa subventioner, eftersom deras enskilda andel av det gemensamma dotterbolagets vinst inte kunde uppgå till de eventuella subventioner som var och en av dem beviljat. Dessutom hade de postförvaltningar som deltog i operationen förbundit sig att erbjuda utomstående samma tjänster på likadana villkor så länge som de inte kunde visa avsaknaden av korsvisa subventioner.
- 63 Mot bakgrund av dessa omständigheter finns det skäl att undersöka sökandenas argument som är avsedda att visa att GD Net-beslutet inte ledde till att de i klagomålet påtalade överträdelserna upphörde.
- 64 I detta avseende är det inledningsvis så, att även om GD Net-beslutet, såsom sökandena har gjort gällande, inte rör helt samma parter så påtalades i klagomålet, till den del det avsåg en överträdelse av artikel 86 i fördraget, postens missbruk av dominerande ställning, vilket framgår av den muntliga redogörelsen för detta klagomål (se ovan, punkterna 1 och 2), såsom sökandena har framställt den i sina inläggor i detta mål. GD Net-beslutet avsåg i synnerhet posten. Denna är således rättsligt bunden, inte enbart av bestämmelserna i de anmälda avtalen, och i synnerhet

av bestämmelserna avseende vederlag för de tjänster som lagts ut på en underleverantör, utan även av de åtaganden som bifogats beslutet. Det skall dessutom understrykas att posten genom koncentrationsåtgärden drog sig ur marknaden för internationella expressposttjänster, så att den inte bibehöll någon egen verksamhet på denna sektor, vilken gjorde det möjligt för den att undgå de åtaganden som den förbundit sig till.

- 65 Av detta följer att kommissionen inte har begått något fel genom att stödja sig på GD Net-beslutet, även om parterna i detta beslut och i klagomålet inte var desamma.
- 66 Det framgår vidare av GD Net-beslutet att det gemensamma dotterbolaget själv skulle besluta vilka tjänster det skulle utföra åt postförvaltningarna i egenskap av underleverantör, medan moderbolagen endast angav de tjänster som huvudsakligen skulle kunna förväntas komma i fråga. Med beaktande av uttrycket "skulle kunna förväntas" och adverbet "huvudsakligen" vilka används i GD Net-beslutet anser förstainstansrätten att ingen särskild tjänst har uteslutits, eftersom alla tjänster som det gemensamma dotterbolaget faktiskt beslutar att utföra åt postförvaltningarna i egenskap av underleverantör, även utöver de uttryckligen uppräknade tjänsterna, utförs mot vederlag på normala handelsvillkor och följer det åtagande som bifogats beslutet.
- 67 Av detta följer att kommissionen inte har begått något fel genom att anse att de i klagomålet påtalade förfarandena inte föll utanför de områden som täcks av GD Net-beslutet, så vitt de rörde transport-och reklamtjänster.
- 68 Vad gäller kommissionens övertygelse om att förfarandena upphört skall det för det tredje påpekas att, eftersom posten är bunden av de anmälda avtalen och åtagandena, kunde kommissionen på goda grunder anse att dessa regler i avsaknad av bevis på att de överträtts skulle följas, när koncentrationsåtgärden väl var slutförd, det vill säga mot bakgrund av de uppgifter som lämnades till förstainstansrätten den 18 mars 1992.

- 69 Förstainstansrätten anser i det föreliggande fallet att den bevisning som sökandena lade fram i sin ovan nämnda skrivelse av den 28 november 1994, som utgjorde svaret på kommissionens ovan nämnda skrivelse av den 28 oktober 1994, för att visa att de tvistiga förfarandena fortfarande tillämpades, utgörs av två omständigheter: dels en vaktmästares iakttagelse, då han hade sett en reklamaffisch för "Chronopost" på ett postfordon, dels ett omnämnande i sökandenas skrivelse enligt vilket 'de tariffer som SFMI för tillfället tillämpar (utan eventuell rabatt) är väsentligt lägre än de tariffer som tillämpas av medlemmarna i SFEI', och att detta påstående för övrigt inte har visats. Även om dessa omständigheter kan påvisa att dessa tjänster faktiskt har lagts ut på en underleverantör, är det däremot inte möjligt att anta att korsvisa subventioner förekommer.
- 70 Förstainstansrätten anser följaktligen att kommissionen inte har gjort sig skyldig till en överträdelse genom att anse att bevisen inte var tillräckliga för att motivera en undersökning.
- 71 Denna slutsats påverkas inte av den omständighet som sökandena åberopade vid sammanträdet, enligt vilken kommissionen i juli 1996 hade beslutat att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget avseende det stöd som Frankrike hade beviljat bolaget SFMI-Chronopost (EGT nr C 206, 1996, s. 3). Ett sådant inledande av ett förfarande gör det nämligen inte möjligt att fastslå att kommissionen vid den tidpunkt då beslutet fattades förfogade över tillräckliga bevis för att motivera att en undersökning skulle påbörjas enligt artikel 86 i fördraget avseende perioden efter GD Net-beslutet.
- 72 Argumentet om att de avtalade åtagandena, som i synnerhet posten hade ingått, endast skulle avse en hypotetisk situation på så sätt att när ingen utomstående begär tillträde till postförvaltningarnas nätverk skulle inget kunna hindra posten från att gynna sitt dotterbolag med korsvisa subventioner, grundas för det fjärde på en läsning av endast en del av GD Net-beslutet. Oberoende av tillämpningen av åtaganden är det så att parterna i den anmälda koncentrationsåtgärden även fortsättningsvis är bundna av villkoren i sitt avtal inklusive villkoret om att alla tjänster som utförs som underleverantör är vederlagspliktiga på normala handelsvillkor. Det följer dessutom av GD Net-beslutet att det inte var ekonomiskt motiverat för

postförvaltningarna att gynna det gemensamma dotterbolaget genom korsvisa subventioner. Denna bedömning, som återfinns i GD Net-beslutet, som inte har förts vidare till förstainstansrätten, har inte ifrågasatts av sökanden i sina skrivelser. Åtagandena utgör egentligen en tilläggsåtgärd som belastar postförvaltningarna och gör dem skyldiga att bevilja likadana villkor för jämförbara tjänster till andra som utför internationella expressposttjänster så länge som de inte kan visa avsaknaden av korsvisa subventioner.

- 73 Förstainstansrätten anser följaktligen att sökandena oriktigt har hävdat att avsaknaden av ansökningar från utomstående att få tillträde till postens nätverk innebär att ingenting hindrar denna från att gynna sitt dotterbolag genom korsvisa subventioner. Så som ovan har anförts, har sökandena för övrigt inte kunnat lägga fram något bevis på fortsatt förekomst av korsvisa subventioner som skulle kunna berättiga att en undersökning inleds.
- 74 Då sökandena besvarade förstainstansrättens skriftliga frågor, anförde de slutligen det förhållandet att posten tog ut kapital ur bolaget GD Net efter att beslutet hade fattats (kommissionens beslut av den 24 juli 1996, PTT Post mot TNT-GD Net, ärende nr IV/M.787). Detta argument kan inte godtas. Denna nya situation kan nämligen inte påverka beslutets rättsenlighet som bedöms med avseende på den tidpunkt då beslutet fattats (se senast förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i förenade målen T-79/95 och T-80/95, SNCF och BR mot kommissionen, REG 1996 s. II-1491, punkt 48).
- 75 Mot bakgrund av samtliga dessa omständigheter skall den andra grunden ogillas.
- 76 Under dessa omständigheter är det inte möjligt att godta sökandenas begäran att kommissionen skall förpliktas att förete samtliga handlingar varav bevis skulle framgå för att de åtaganden som gjordes i ärendet GD Net har utförts och att de korsvisa subventionerna har upphört.

Den tredje grunden: överträdelse av artikel 190 i fördraget*Parternas argument*

- 77 I den första delen av denna grund har sökandena anfört att motiveringen är motstridig på två punkter.
- 78 För det första framgår det av beslutet både att kommissionen har beslutat att inte påbörja en undersökning avseende artikel 86 i fördraget (näst sista punkten i beslutet) och att de omständigheter som inhämtats under ärendets handläggning inte har gjort det möjligt att bifalla klagomålet (andra punkten), vilket i samband med förevarande mål betyder att kommissionen har genomfört en undersökning och beslutat att avsluta den genom att avslå klagomålet. Motiven skulle således enligt sökandena vara motstridiga vilket inte kan förklaras av de påstådda olika betydelserna av begreppet "undersökning".
- 79 Vidare är beslutet och svarsinlagan motstridiga vad gäller frågan huruvida de åtaganden till vilka samtycke har getts i ärendet GD Net täcker de aspekter av klagomålet som rör reklam och transport.
- 80 I den andra delen av denna grund har sökandena hävdats att det på grundval av beslutet inte är möjligt att vare sig fastställa om kommissionen har undersökt anmärkningen avseende en överträdelse av artikel 86 i fördraget eller varför denna bestämmelse inte skulle ha överträtts.
- 81 I den tredje delen av denna grund har sökandena gjort gällande att avslaget på klagomålet inte på något sätt har motiverats i beslutet till den del detta gällde en överträdelse av artiklarna 3 g, 5 andra stycket och 86 i fördraget å ena sidan och en överträdelse av artikel 90 i fördraget å den andra.

- 82 I den fjärde delen av denna grund har sökandena hävdad att till den del kommissionens argument som stöds på ärendet GD Net inte kan godtas, skulle avsaknaden av gemenskapsintresse återstå som den enda motivering som är möjlig för avslagsbeslutet. En sådan motivering kan emellertid inte i det nu rådande rättsläget anses följa den fasta beslutspraxis, på samma sätt som att en summarisk motivering skall vara utesluten, särskilt när intressena i fråga är stora, såsom i det föreliggande fallet.
- 83 Kommissionen har hävdad att den har motiverat beslutet på ett tillräckligt klart och sammanhängande sätt. Den har således yrkat att denna grund skall ogillas.

Förstainstansrättens bedömning

- 84 Sökandena har i den första delen av grunden gjort gällande två motstridiga motiveringar.
- 85 De har för det första påstått att det är motstridigt att hävda att en undersökning inte skall påbörjas medan kommissionen redan hade genomfört en undersökning av de påtalade förfarandena med avseende på artikel 86. Även om det antogs att sökandenas påstående skulle vara riktigt skulle detta dock endast innebära att kommissionen, genom att dra den slutsatsen att den inte ansåg att den hade intresse av att påbörja en undersökning, inte har uttryckt sig noggrant i och med att den i verkligheten borde ha angett att den inte ansåg sig ha intresse av att fortsätta undersökningen. Ett sådant terminologiskt fel är inte tillräckligt för att utgöra en sådan motstridighet mellan motiveringar som kan påverka förståelsen av kommissionens resonemang.
- 86 Sökandena har för det andra påstått att motstridighet föreligger mellan motiveringen till beslutet och motiveringen till den svarsinlaga som kommissionen har inlämnat i detta mål. Förstainstansrätten anser emellertid att endast en motstridighet i motiveringen till den ifrågasatta rättsakten skulle kunna frånta beslutet dess rättsenlighet.

- 87 Den första delen av grunden skall således ogillas.
- 88 Vad gäller den andra delen av grunden som avser bristande motivering med avseende på artikel 86 i fördraget skall det erinras om att avslaget på klagomålet endast grundas på bristande gemenskapsintresse utan att kommissionen skulle ha bedömt förfarandena med avseende på denna artikel. Denna del av grunden saknar följaktligen verkan.
- 89 Vad gäller den tredje delen av grunden rörande klagomålet avseende franska statens överträdelse av artikel 90 å ena sidan och artiklarna 3 g, 5 och 86 i fördraget å den andra, anser förstainstansrätten att detta — såsom framgår av andra, fjärde och näst sista punkten i beslutet — endast gäller den del av klagomålet som avser artikel 86 i fördraget. Det finns således inte skäl att pröva den tredje delen av grunden.
- 90 Vad gäller den fjärde delen av grunden rörande beslutets motivering i fråga om gemenskapsintresse skall det erinras om att det följer av en fast rättspraxis att motiveringsskyldigheten består i att gemenskapsmyndighetens resonemang på ett klart och otvetydigt sätt skall framgå så att sökanden kan få del av skälen till den vidtagna åtgärden för att kunna försvara sina rättigheter och så att gemenskapens domstolar skall kunna utöva sin kontroll (förstainstansrättens dom av den 9 januari 1996 i mål T-575/93, Koelman mot kommissionen, REG 1996 s. II-1, punkt 83). Kommissionen kan närmare bestämt på grund av motiveringsskyldigheten inte nöja sig med en abstrakt hänvisning till gemenskapsintresset. Den är skyldig att redogöra för de rättsliga och faktiska överväganden som har lett den till slutsatsen att tillräckligt gemenskapsintresse inte förelåg för att berättiga handläggning av ärendet (den ovan nämnda domen i målet Automec mot kommissionen, punkt 77).

- 91 Det framgår emellertid av prövningen av den första och den andra grunden, vilka det har redogjorts för ovan, att beslutet innehåller en klar och otvetydig redogörelse för kommissionens resonemang som har gjort det möjligt för förstainstansrätten att utöva sin domstolskontroll.
- 92 Den fjärde delen av denna grund skall således ogillas.
- 93 Den tredje grunden ogillas med hänsyn till samtliga dessa omständigheter.

Den fjärde grunden: åsidosättande av allmänna gemenskapsrättsliga principer

Parternas argument

- 94 Sökandena har i den första delen av denna grund gjort gällande att kommissionen har åsidosatt principen om god förvaltning genom att varken ha undersökt eller beaktat en av de huvudsakliga handlingar som bifogats SFEI:s klagomål, nämligen en ekonomisk studie utarbetad av en revisionsbyrå (de ovan nämnda domarna i målen Automec mot kommissionen, punkt 79, och Parker Pen mot kommissionen, punkt 63).
- 95 Sökandena har i den andra delen av denna grund hävdats att kommissionen har åsidosatt den grundläggande principen om icke-diskriminering. Tillämpningen av principen om normhierarki innebär att kommissionen inte kan motivera sitt handlande med hänvisning till sitt utrymme för skönsässig bedömning inom ramen för förordning nr 17.

- 96 Kommissionen har i det föreliggande fallet i två hänseenden intagit en annan ståndpunkt än i andra fall.
- 97 Kommissionen har för det första beslutat att avslå klagomålet, eftersom det endast var fråga om överträdelser som hade begåtts tidigare och undersökningen endast skulle ha tjänat parternas enskilda intressen. En sådan motivering står i strid med ett stort antal tidigare kommissionsbeslut, i synnerhet när överträdelsen har fastställts på grundval av ett klagomål från en utomstående konkurrent.
- 98 Kommissionen har för det andra inte tillämpat vare sig den av domstolen godkända principen om att en överträdelse av artikel 86 kan utgöras av att ett företag med dominerande ställning på en given marknad utan objektivt berättigande till fördel för ett dotterbolag utvidgar sin dominerande ställning till en närliggande men åtskild marknad, med risk för att undanröja all konkurrens från utomstående företag på denna marknad (domstolens dom av den 13 december 1991 i mål C-18/88, GB-Inno-BM, Rec. 1991 s. 5941) eller principen om att artikel 86, läst tillsammans med artiklarna 3 g och 5 andra stycket, medför en skyldighet för medlemsstaterna att inte vidta eller fortsätta med åtgärder, även om dessa har karaktär av lag eller är av reglerande karaktär, om de skulle kunna leda till ett upphörande av den ändamålsenliga verkan av konkurrensregler tillämpliga på företag (domstolens dom av den 21 september 1988 i mål 267/86, Van Eycke, Rec. 1988 s. 4769).
- 99 Kommissionen har förnekat varje åsidosättande av principerna om god administration och icke-diskriminering.

Förstainstansrättens bedömning

- 100 Förstainstansrätten anser för det första — med beaktande av att beslutet innebar att klagomålet avslogs på grund av bristande gemenskapsintresse, väsentligen

därför att förfarandena hade upphört till följd av GD Net-beslutet av den 2 december 1991 — att det förhållandet att sakkunnigrapporten av den 6 december 1990 — som var avsett att visa att de påtalade förfarandena förekom ända till år 1989, det vill säga under en period innan GD Net-beslutet fattades — inte användes, inte kan utgöra ett åsidosättande av principen om god förvaltning.

101 Förstainstansrätten erinrar för det andra om att principen om icke-diskriminering förutsätter att jämförbara situationer inte behandlas på olika sätt, om inte en differentiering är objektivt berättigad (förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-146/95, Bernardi mot parlamentet, REG 1996 s. II-769, punkt 37).

102 Beträffande detta konstaterar förstainstansrätten inledningsvis att sökandena ingalunda har bevisat att kommissionen i en situation som kan jämföras med den föreliggande, där de tvistiga förfarandena upphört på grund av att föregående beslut av kommissionen, trots allt skulle ha påbörjat en undersökning av de tidigare faktiska omständigheterna med avseende på artikel 86 i fördraget. Sökandena har följaktligen inte visat det påstådda åsidosättandet av principen om icke-diskriminering.

103 Förstainstansrätten anser vidare att sökandena inte kan åberopa en diskriminering vid tillämpningen av artikel 86 i fördraget, eftersom beslutet endast grundas på bristande gemenskapsintresse, vilket innebär att kommissionen inte har angett de faktiska omständigheter som ifrågasatts med avseende på denna artikel.

104 Sökandena kan avslutningsvis inte åberopa diskriminering i samband med en samtidig tillämpning av artiklarna 3, 5 och 86 i fördraget, eftersom endast den del av beslutet som rör artikel 86 i fördraget utgör föremål för beslutet, vilket redan har konstaterats.

105 Även den fjärde grunden skall följaktligen ogillas.

Den femte grunden: maktmissbruk

Parternas argument

- 106 Sökandena har i den första delen av denna grund gjort gällande att kommissionen, genom att endast grunda sig på förarbeten och ett förfarande för tillämpning av förordning nr 4064/89, har kringgått det förfarande som föreskrivs i förordning nr 17 och således kringgått reglerna för förfarandet (domstolens dom av den 21 februari 1984, *Walzstahl-Vereinigung* och *Thyssen* mot kommissionen, Rec. 1984 s. 951, punkt 28).
- 107 Sökandena har i den andra delen av denna grund, för att visa förekomsten av maktmissbruk, påpekat följande omständigheter.
- 108 För det första skulle kommissionens förfarande endast ha bestått av förhållande skriftväxling och undanflykter.
- 109 För det andra skulle posten enligt sökandena "med stor sannolikhet" ha blandat sig i undersökningen av förevarande ärende, såsom den ingrep vid kommissionen för att genomdriva väsentliga förändringar i grönboken.
- 110 För det tredje skulle kommissionens helomvändningar ha fått till resultat, och utan tvivel haft till syfte, att förhåla bedömningen av rättsenligheten av dess val av handlingssätt.

- 111 För det fjärde skulle uttalanden från de kommissionsmedlemmar som successivt varit ansvariga för konkurrensfrågor visa på kommissionens tvetydiga attityd. Utåt sett har kommissionen förbundit sig att tillse att konkurrensen inom postsektorn befrämjas, men i verkligheten har den fogat sig efter påtryckningar från vissa stater och postförvaltningar, vilket visas av behandlingen av ett annat klagomål som inlämnades år 1988 av International Express Carrier Conference och avsåg ”re-mail”-verksamhet.
- 112 För det femte skall kommissionen ha vägrat utöva den behörighet som den förfogar över med stöd av förordning nr 17, trots att de regler som är tillämpliga beträffande förfaranden avseende sammanträffande förmåner är klart fastställda.
- 113 Avslutningsvis har sökandena hänvisat till en skrivelse av den 1 juni 1995 från kommissionsledamoten L. Brittan till kommissionens ordförande. Av skrivelsen skulle det framgå att kommissionen har beslutat inte vidta åtgärder beträffande de överträdelse som påtalas i klagomålet, till förmån för rådets införande av postpolitik.
- 114 Kommissionen har yrkat att denna grund skall ogillas, eftersom den enligt dess äsikt saknar något allvarligt motiv.

Förstainstansrättens bedömning

- 115 Förstainstansrätten erinrar, beträffande den första delen av grunden som avser maktmissbruk, om att kommissionen inte är skyldig att handlägga ärendet när en ansökan görs med stöd av artikel 3 i förordning nr 17. Kommissionen är likväl skyldig att noggrant undersöka de faktiska och rättsliga omständigheter som bragts till dess kännedom av den part som lämnat in klagomålet (de ovan nämnda domarna Automec mot kommissionen, punkt 79, och BEUC och NCC mot kommissionen, punkt 45, samt dom av den 24 januari 1995 i mål T-74/92, Ladbroke Racing mot kommissionen, REG 1995 s. II-115, punkt 58). I det föreliggande

fallet framgår det av undersökningen av den andra och den tredje grunden att kommissionen på goda grunder har avslagit klagomålet då det inte förelåg något gemenskapsintresse. Under dessa omständigheter har sökandena inte bevisat maktmissbruk.

- 116 Beträffande den andra delen av grunden finns det skäl att erinra om att ett beslut är behäftat med maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga indicier förefaller antaget enbart eller i avgörande grad för att uppnå andra mål än dem som har anförts (se senast domstolens dom av den 12 november 1996 i mål C-84/94, Förenade kungariket mot rådet, REG 1996 s. I-5755, punkt 69).
- 117 Förstainstansrätten anser i det föreliggande fallet för det första att postens påstådda inblandning vid kommissionen för att ärendet skulle avskrivas, spekulationen om kommissionens påstådda helomvändningar och sökandenas påpekanden i fråga om en skrivelse som Brittan tillsänt kommissionens ordförande, vilken inte bifogats akten och vars förekomst inte ens kan bekräftas, endast baseras på ogrundade påståenden som således inte kan utgöra indicier varigenom det är möjligt att sluta sig till förekomsten av maktmissbruk.
- 118 Dessutom stöds inte påståendet om att förfarandet endast bestått av förhalande skriftväxling av de faktiska omständigheterna. Det skall i detta hänseende erinras om att klagomålet av den 21 december 1990 endast avsåg artikel 92 i fördraget. Det var först efteråt, senast den 18 mars 1991, som de anförda faktiska omständigheterna undersöktes med avseende på artikel 86 i fördraget. Kommissionen kan dessutom inte kritiseras för perioden mellan maj 1992 och juni 1994, då målet var anhängigt vid förstainstansrätten och sedan vid domstolen. Mot bakgrund av dessa omständigheter anser förstainstansrätten att kommissionen i det föreliggande fallet har gett prov på den skyndsamhet som krävs, även om dess slutsatser inte blev de som sökandena hade önskat.

- 119 Kommissionens påstått tvetydiga attityd på området för posttjänster har inte heller stötts med någon bevisning. I detta avseende är hänvisningen till kommissionens handläggning av ett annat klagomål som har inlämnats av en annan part och som avsåg en annan verksamhet inte relevant för att avgöra om antagandet av beslutet i det föreliggande fallet är behäftat med maktmissbruk.
- 120 Av samma skäl som dem som det redogjorts för ovan kan det förhållandet att kommissionen inte har använt sin behörighet enligt förordning nr 17, i synnerhet genom att begära upplysningar, inte utgöra ett objektiva indicium om maktmissbruk.
- 121 Den femte grunden skall, mot bakgrund av dessa omständigheter, ogillas.
- 122 Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten att det saknas anledning att godta sökandenas ansökan som syftade till att förstainstansrätten skulle förordna att alla handlingar skall företas av vilka det framgick att kommissionen avsiktligt, i synnerhet för att gynna en allmän politisk lösning av liberaliseringen av postsektorn, har vägrat att dra slutsatserna av de överträdelse av konkurrensregler som den påstås ha konstaterat.
- 123 Av detta följer att talan i sin helhet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 124 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena

i det föreliggande målet har tappat och kommissionen yrkat ersättning för rättegångskostnaderna, skall sökandena förpliktas att ersätta dem.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**

- 2) **Sökandena förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

Vesterdorf

Briët

Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 januari 1997.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitiesekreterare

Ordförande